

de Omkostninger, der saaledes ville falde paa Kommunernes Andel. Efter Lovforslaget skal — affet fra Kjøbenhavn og Bornholm — en vis Del af Udgifterne affholdes af Amtsrepartitionsskatskassen i hver Amtsrads-kreds, samt af de i Kredsen værende Kjøbstæder i Forhold til Folketallet. Herved indføres en indgribende Forandring i den Maade, hvorpaa Epidemiuudgifter hidtil ere udrede. Efter den nu gjældende Lovgivning betaler hvert Amt de i Amtsrads-kredsen og hver Kjøbstad for sig de i samme foranledigede Epidemiuudgifter. Flertallet finder stor Betænelighed ved at gaa ind paa Lovudkastets Bestemmelser i saa Henseende. Det er navnlig de store Kjøbstæder, der hemsøges af epidemiske Sygdomme, og det er utvivlsomt, at Amtsrepartitionsskatskassen vil faae en betydelig større Byrde end hidtil, naar Epidemiuudgifterne skulle fordeles over Amt og de i Amtsrads-kredsen værende Kjøbstæder efter Folketal; og det Samme vil formentlig ogsaa være Tilfældet med Hensyn til de smaa Kjøbstæder. En medvirkende Grund til at Flertallet maa modsætte sig Lovudkastets nævnte Bestemmelse er den, at man anser det for ikke at være Tvivl underkastet, at der vil blive anvendt langt større Økonomi, naar den Del af Omkostningerne, der ikke udredes af Statskassen, skal betales af den Kjøbstad, hvori Epidemien optræder, end naar denne Del fordeles over et større Distrikt. Naar en Epidemi opstaar, ville vedkommende Læger ganske naturligt være tilbøjelige til at skride meget energisk ind og i mange Tilfælde tilraade bekvemmelige Foranstaltninger, der vel i og for sig kunne være ret hensigtsmæssige, men dog ikke nødvendige. Det vil vist ofte hændes, at de i deres Sver for at bekjæmpe Sygdommen ikke vil tage stort Hensyn til, om Omkostningerne blive lidt større eller lidt mindre. Det er derfor ønskeligt og ikke mindre i Statskassen end i Kommunernes Interesse, at de øvrige Medlemmer af Sundhedskommissionerne tage tilbørligt Hensyn til Omkostnings-Spørgsmaalet, og man vil have den bedste Garanti for at dette vil ske, naar den Del af Epidemiuudgifterne, der ikke paahviler Statskassen, skal dækkes af en

af den Kommune, (Kjøbstads- eller Amts-), hvori Sygdommen er optraadt. Thi vedkommende Medlemmer ville da nok sørge for, at den Kommune, hvori de bo, og hvis Interesse de maa siges at varetage, ikke bliver behyrdet med større Omkostninger end Forholdene nødvendiggjør medføre.

Endelig har Udvalgets Flertal foreslaaet en Ændring bestaaende i en Tilføielse til Bestemmelsen om de i Retten udnævnte uvillige Taxationsmænd, hvorved der kan indaantes til en Overtaxationskommission.

Af Hensyn til Lovens mange nye uprøvede Sider, foreslaas dens Gyldighed fastsat til foreløbig kun at have Varighed til 1ste April 1893 (§ 26).

De øvrige Ændringer ere af mindre væsentlig Betydning, og Begrundelsen af disse forbeholdes til mundtlig Omtale i Thinget.

Da det i flere Henseender kan have sin Interesse at vide, hvor vidt Opførelsen af Epidemihuse ad Frivillighedens Vej har nydt Fremme — en Sag, der blandt Andet er fremhævet som ønskelig af Landstingets Udvalg i 1884—85, da Afsnittet om Lovbestemte Epidemihuses Opførelse i Kommunerne bortfaldd, ledsages nærværende Betænkning af et Bilag, indeholdende Gjenpart af en Skrivelse fra Justitsministeriet, som Svar paa en Forespørgsel fra det under forrige Rigsdagssamling nedsatte Udvalg.

Udvalgets Mindretal (Leth) har i det Hele ikke kunnet slutte sig til Flertallet og skal til Begrundelse heraf anføre følgende:

Lovforslaget gaar i sine Hovedtræk ud paa at paahyde offentlig Behandling i visse Sygdomstilfælde og da navnlig saaledes, at

- 1) offentlig Behandling altid skal finde Sted af de i § 2 første Stykke nævnte Sygdomme samt af saadanne andre Sygdomme, med Hensyn til hvilke almindeligt Efterhyn i Genhold til Lov den 2den Juli 1880 § 13 ved kongelig Anordning er sat i Kraft,